

35. Oppones secundò pro distinctionis calce Divum Hilarium lib. 10. de Trinit. cap. 1. refusè ac prolixè dicentem : *Si ictus, & vulnera in Christum Dominum incidisse, ut passionis dolorem non incuterent, sed quemadmodum telum aliquod aquam perforat, vel ignem compugit, vel acra vulnerat; ita quidem his omnibus abundavit passionibus, &c.* ergo quia Christus Dominus nec veros ac proprios assumpsit defectus; sed solum quandam eorum similitudinem; nec in animà, aut corpore verè sensit dolores.

36. Respondet Magister, Divum Hilarium non diffiteri hinc in Christo Domino verum dolorem, verum timorem, veramque tristitiam; sed solum docere intendisse, affectus illos Christum Dominum non sustinuisse, sicut nos, ob rationes appositas pro superioris instantiæ sedulâ, & formali solutione. Alia in textus litterà poterit lector studiosè lustrare. Et hæc de tertiâ, & ultimâ distinctionis parte satis superque sint dicta.

QUÆSTIONES.

37. **Q**UÆSTIO 1. An in Christo Domino fuerit vera tristitia, timor, dolor, aliæque animi passiones? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 15. art. 5. Cayetanus 3. p. q. 40. art. 7. Canus lib. 12. cap. 4. Camerarius tom. 3. q. 15. art. 5. & seqq. Nicolai in 3. dist. 15. q. 3. art. 4. & 6.

38. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 15. q. 1. Mastrius tom. 3. disp. 5. q. 6. art. 1. & 2. Gallus in 3. dist. 15. art. 1. cap. 1. & seqq. Delgadillo 2. p. cap. 12. difficult. 3. dub. 6. Rada 3. p. controv. 10. art. 2. Poncius in Comment. in 3. dist. 15. num. 95. & seqq. Felix de Incarn. cap. 20. difficult. 5. dub. 1. & 2. Cavellus in Schol. in 3. dist. 15. q. 1. Aquila in 3. dist. 15. q. 1. & seqq.

39. Ex Scholâ Eximiâ Suarez 3. p. q. 15. sect. 5. Vazquez 3. p. disp. 62. cap. 1. & seqq. Aranda lib. 5. disp. 2. §. 2. sect. 5. Lugo disp. 22. sect. 2. Bernal disp. 41. sect. 2. Mart. Perez disp. 28. sect. 4. Peñafiel tom. 4. disp. 14. sect. 9. Ex alijs D. Bonaventura in 3. dist. 15. q. 2. & seqq. Alensis 3. p. q. 5. memb. 2. art. 2. Caspens. tom. 2. tract. 20. disp. 8. sect. 2.

40. Quæstio 2. An Verbum divinum potuit assumere naturam humanam peccatricem? De quò, hic dist. 3. q. 17.

41. Quæstio 3. An in humanitate Christi Domini fuerit fomes, sive concupiscentia peccati? De quò, hic dist. 3. q. 17.

42. Quæstio 4. An Christus Dominus assumpsit, vel assumere potuerit defectum culpæ? De quò, hic dist. 3. q. 17.

Quæ-

43. Quæstio 5. An humanitas Christi Domini fuerit capax ignorantia, aut erroris? De quò, hic dist. 3. q. 17.

44. Quæstio 6. An in Christo Domino fuerit proxima peccandi potentia? De quò, hic dist. 12. q. 1. & 2.

45. Quæstio 7. An Adamus fuerit conditus in gratiâ sanctificante? De quò, tom. 2. dist. 17. q. 1.

46. Quæstio 8. An Adamo non peccante Verbum veniret in carne passibili, aut impassibili determinatè? De quò, tom. 1. dist. 38. q. 3.

47. Quæstio 9. An Verbum divinum assumpsit verum corpus humanum, non phantasticum, aut cœleste? De quò, hic dist. 2. q. 9.

48. Quæstio 10. An Christus Dominus non voluntate, sed necessitate accepit tristitiam? De quò, hic q. 1.

39. Quæstio 11. An Christus Dominus assumpserit omnes defectus præter peccatum? De quò, hic q. 1.

DE MODO, QUO DEFECTUS SUPRA EXPOSITI, FUERUNT IN CHRISTO DOMINO.

DISTINCTIONIS DECIMÆ-SEXTÆ SYNOPSIS.

*Sint tua Christe neci quavis obnoxia membra,
Hæc tamen invitus non capis, imò libens.*

Sic incipit : *Hic oritur questio.*

Sic terminat : *Quadam mala via,*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illà egit Magister, de Christi Domini patientis passibilitate; sed in præsentu determinat de ipsius patiendi moriendique necessitate: ergo quia à recto connexionis hæ non defectum distinctiones tramite.

2. Consequentia probatur: Prius est statuere Christi Domini patientis passibilitatem, quàm de illius patiendi moriendique necessitate differere, eò quòd necessitas patiendi ac moriendi necessariò præsupponat patientis passibilitatem: ergo satis appositè procedit Magister, dum de patiendi ac moriendi Christi Domini necessi-

tate

tate differit, postquam de ipsius patientis passibilitate egit.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ rursus statuit Magister, Christum Dominum nullum assumpsisse defectum, qui culpam aliquam in se contineat. In secundâ verò clarissimè ostendit, ipsum lubenter necessitatem accepisse moriendi. In tertiâ autem, & ultimâ sustinet parte, Christum Dominum aliquid de quovis hominis assumpsisse statu.

4. PRO PRIMÆ igitur partis perfectâ enucleatione, prima præfatur thesis: *Christus Dominus omnes nostros assumpsit defectus, qui nullam culpam, sive peccatum importare videntur.* Verum, cum hoc assertum iam in toto superioris distinctionis progressu ubertim probatum, & undique ratione, ac Patrum autoritatibus clypeatum maneat, non opus est hîc iterum ea inculcare, sed ab illis consultò superfedere. Et hæc de primâ distinctionis parte sufficiant.

5. PRO SECUNDÆ verò distinctionis partis assiduâ ostensione, secunda ponitur thesis: *Solâ ultroneâ voluntate, & nulla premente necessitate, Christus Dominus moriendi necessitatem suscepit.* Quam, aliquibus præmissis, paucis in litterâ probat Magister.

6. Primò equidem supponit Magister in distinctionis textu: Christum Dominum nostros in se suscepisse, præter peccatum, defectus. Secundò: Necessitatem moriendi, simulque patiendi quendam esse hominis generalem defectum, qui reverâ peccatum non est. Tertiò: Corpus nostrum non solum mortale, verum mortuum fateri debere, quia non tantum aptitudinem, sed & moriendi in se necessitatem claudit.

7. Modò iam sedulus indagat Magister in litterâ: *An Christus Dominus talem assumpserit defectum, sive necessitatem moriendi?* De aptitudine enim moriendi, quòd in Christo Domino eluxerit, nulla adest rationalis contentio, quia illa etiam ante peccatum in homine fuit, quandò aliquis in eo non fuit defectus.

8. Respondet dubitationi Magister, Christum Dominum, quia immunis fuit à peccato, verè patiendi ac moriendi, non necessitudine compulsus, sed omninò ultroneum, necessitatem assumpsisse. Quod satis compressè ostendit Magister in litterâ, eò quòd ex adiunctis in distinctione antecedente probat.

9. Cæterum, sic primò suadet Magister intentum: Christum Dominum talem assumpsit naturam, qualem reverâ homo in statu innocentiae habuisset; sed in faultissimo illo innocentiae statu nulla fuisset moriendi necessitas, ut lib. 2. dist. 19. cum ipso Magistro probavimus:

ergo

ergo solum in Christo Domino fuit moriendi necessitas, quia ipse suâ spontaneâ voluntate, & nullâ compulsâ necessitudine voluit præfatum defectum, sive necessitatem assumere.

10. Secundò: Necessitas moriendi non congruebat homini ex naturâ suâ conditionis, secundum quòd natura à Deo fuit primò condita, sed secundum quòd postea fuit per peccatum conspurcata; sed talem Christus Dominus non assumpsit naturam: ergo quia moriendi necessitudinem Christus Dominus non assumpsit ex suâ conditionis naturâ: ergo dum illam accepit, non coactè, sed spontaneâ voluntate suscepit.

11. Tertiò: Christus Dominus omnes assumpsit naturales defectus, eliminatis his, qui conferunt ad peccatum; sed necessitas moriendi est defectus in nobis naturalis, & non conferens ad peccatum, etsi suum ortum à peccato ducat: ergo illam Christus accepit; sed non aliquâ necessitate, sive ex conditionis tuæ naturâ pressus: ergo quia liberè, & voluntariò eam moriendi necessitatem assumpsit.

12. Sed oppones quendam Glossam super cap. 9. ad Hebræos dicentem. *Quòd sicut hominibus aliis & iure, & lege natura statutum est semel mori; ita & Christus eadem necessitate, & iure natura semel oblatus est, & non sapè;* sed ex eo quòd Christus Dominus eadem necessitate, & iure naturæ semel oblatus fuerit; sicut & aliis hominibus iure, & lege naturæ statutum est semel mori, non ultroneâ voluntate, sed necessitate premente, & ex suæ conditionis naturâ assumpsit necessitatem moriendi: ergo.

13. Respondet Magister in litterâ præfata sic expendendo Glossam. Non enim dicitur, Christum Dominum iure naturæ semel oblatum fuisse, quia ex naturâ suâ conditionis hunc traxerit defectum, sive necessitatem moriendi; cum nec nobis illa adscribatur necessitas ex naturâ secundum quòd primò fuit instituta; sed ex eâ iam peccato vitiatâ. Dicitur autem iure naturæ, quia hic defectus, naturalis appellatur, eò quòd quasi pro naturâ inoleverit in omnibus diffusus. Unde Christus Dominus non ex conditionis suæ naturâ, nec ex necessitate aliqua cogente, sed pro suo libero arbitratu moriendi necessitatem accepit, cum natura illa nulli fuerat peccato obnoxia. Et hæc de secundâ distinctionis parte sufficiant.

14. PRO TERTIÆ autem, & ultimæ distinctionis partis argutâ inquisitione, tertia statuitur thesis: *Christus Dominus, eò quòd sit confirtutus humani generis universalis Redemptor, de omni humana natura aliquid assumpsit statu.* Pro cuius succinctâ probatione, quatuor hominis refert Magister status. Tom. III.

R

Sic

15. Sic ad calculum in litterâ eos reducit Magister. Primus humanæ naturæ status fuit ante peccatum, quippe, status innocentia, sive integræ naturæ: Secundus fuit post peccatum, & ante gratiam; Tertius verò fuit & post peccatum, & sub gratiâ: Quartus tandem erit in gloriâ, sive in beatorum felicissimâ sorte, expers omni miseriâ.

16. De primo enim naturæ statu assumpsit Christus Dominus immunitatem peccandi. De secundo accepit pœnam, aliosque pœnales defectus. De tertio plenitudinem gratiæ. De quarto non posse peccare, & Deum omnimodâ perfectione contemplari: ergo cum Christus Dominus in hunc venerit mundum, tanquam humani generis universalis Servator, humanam assumpsit naturam de quovis illius statu.

17. Hos recensitos, divisosque in litterâ status, non ex suo proprio cerebro, sed ex feraci Magni Augustini arrugiâ erutos ad unguem in litterâ tradidit Magister. Sic concinniter absolvit distinctionem Aurelius exponens illud Ioannis cap. 3. *Qui de sursum venit super omnes est, &c.* Iam ita alloquitur: *Christum venisse de sursum, idest, de altitudine humanæ naturæ ante peccatum, quia de illâ altitudine sumpsit Verbum Dei humanam naturam, dum non assumpsit ipsam culpam, cuius assumpsit pœnam. Sed pœnam assumpsit de statu secundo, & alios defectus. De tertio verò, gratiæ plenitudinem. De quarto, non posse peccare, & Dei perfectam contemplationem. Habuit enim simul bona viæ quadam, & bona patriæ, sicut & quadam mala viæ.* Hactenus Augustinus.

18. Sed oppones primò: In duplici statu partitur Christi Domini, aliorumque hominum vita, nempe, in statu viæ, & patriæ: ergo dum Magister cum Augustino ad quartum usque eam elongat statum, sanè actum agere, & ipsam vitam cum statibus obnubilare videtur.

19. Respondetur pro Magistro, ipsum naturæ humanæ quatuor adscripsisse status, ut commodius, & expressius naturæ assumptæ conditiones clarigare posset, quin opus foret eorum addensatâ copiâ. Ille enim quadruplicatus naturæ status aptè ad geminum reducit, patriæ scilicet, & viæ. Nam sub viæ statu tres alii comprehenduntur status, nempe innocentia, naturæ lapsa, & naturæ sub lege gratiæ: Postmodum accedit status patriæ, sive gloriæ, quibus Christi Domini, aliorumque hominum clauditur vita.

20. Oppones secundò: De tertio naturæ humanæ à Magistro recensito statu, non potuit Christus Dominus gratiæ plenitudinem accipere: ergo quia in statuum naturæ divisione à ianua aberrat Magister.

gister. Antecedens probatur: Gratia non perficitur nisi per gloriam iuxta Apostolum 1. Corinth. cap. 13. dicentem: *Cum venerit quod perfectum est, evacuabitur quod ex parte est*: ergo gratiæ plenitudo non fuit assumpta à Christo Domino secundum statum viæ, sed patriæ: ergo quia de tertio statu plenitudinem gratiæ non potuit assumere.

21. Respondetur ex Magistri doctrinâ, plenitudinem gratiæ in duplici posse contemplari sensu; vel simpliciter, vel respectu operis meritorii: Plenitudo gratiæ simpliciter pertinet absolutè ad statum gloriæ, illamque de tertio statu naturæ non potuit Christus accipere; plenitudo verò gratiæ, respectu operis meritorii, spectat ad viæ statum, & eam potuit Christus Dominus de statu illo assumere. Unde nihil dissonum rationi in Magistri doctrinâ capimus. Et hæc de tertiâ, & ultimâ distinctionis parte satis superque sint dicta.

QUÆSTIONES.

22. QUÆSTIO 1. An, & à quo Christus Dominus veram moriendi necessitatem habuerit? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas in 3. p. q. 60. art. 2. Lumbier de Incarn. q. 33. art. 1. & seqq. Medina 3. p. q. 47. art. 2. Nicolai in 3. dist. 16. q. 1. art. 2. Camerarius 3. p. tom. 3. q. 16. art. 1. & seqq. Cayetan. 3. p. q. 14. art. 2. Rayner de Piffis verb. Incarn. tom. 3. cap. 17. & seqq.

23. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 16. q. 1. Rada 3. p. contr. 11. art. 1. Gallus in 3. dist. 16. q. 1. cap. 1. & seqq. Delgadillo 2. p. cap. 12. difficult. 1. dub. 4. Felix de Incarn. cap. 20. difficult. 4. Lauræa disp. 12. art. 8. num. 170. Cavellus in Schol. in 3. dist. 16. q. 1. Poncius in Comment. in 3. dist. 16. q. 1. Castillent in Polyant. Seraph. verb. Incarn. num. 37. & seqq. Aquila in 3. dist. 16. q. 1. art. 1. & seqq.

24. Ex Scholâ Eximia Suarez 3. p. tom. 1. disp. 32. sect. 1. Vazquez 3. p. disp. 59. cap. 1. & seqq. Muniella de Incarn. disp. 11. sect. 4. Lugo disp. 26. sect. 8. Bernal disp. 57. sect. 3. §. 3. Thyrsus tom. 3. disp. 29. sect. ult. Hurtado disp. 79. sect. 4. Velazq. ad cap. 2. Philipp. vers. 8. Ribera ad cap. 10. Ioan. Esparza q. 32. & seqq.

25. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 16. art. 1. q. 3. Alenf. 3. p. q. 18. memb. 3. art. 3. Gabriel in 3. dist. 16. q. 1. Aureolu. in 3. dist. 16. q. 1. art. 1. Caramuel in Theolog. fundam. à num. 286. Lorca 3. p. disp. 63. Estius in 3. dist. 16. §. 1. & seqq. Baudun. tract. 1. q. 18. art. 1. & seqq. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 11. q. 2. & seqq.

26. Quæstio 2. An in Christo Domino fuerit præceptum moriendi obligans in conscientia? De quò, hic q. 1. & dist. 12. q. 2.

27. Quæstio 3. An cum præcepto mortis stet in Christo libertas? De quò, *dist. 12. q. 2.*
28. Quæstio 4. An primus homo fuerit immortalis in statu innocentie? De quò, *tom. 2. dist. 19. q. 2.*
29. Quæstio 5. An in statu innocentie potuit Adamus prius venialiter, quàm mortaliter peccare? De quò, *tom. 2. dist. 21. q. 1.*
30. Quæstio 6. An potuit Deus producere naturam rationalem impeccabilem per naturam? De quò, *tom. 1. dist. 44. q. 5.*
31. Quæstio 7. An Christus Dominus ab instanti conceptionis habuerit gratiam infinitam? De quò, *hic dist. 13. q. 4.*
32. Quæstio 8. An humanitas Christi Domini sit proximè, & formaliter impeccabilis vi unionis hypostaticæ? De quò, *hic dist. 12. q. 1.*
33. Quæstio 9. An impeccabilitas Christi Domini desumatur proximè à gratiâ, aut à visione beatâ? De quò, *hic dist. 12. q. 1.*
34. Quæstio 10. An humanitas Christi Domini sit impeccabilis à mantenentiâ Dei? De quò, *hic dist. 12. q. 1.*
35. Quæstio 11. An humanitas Christi Domini potuit peccare adhuc suppositâ unione ad Verbum? De quò, *hic dist. 12. q. 1.*
36. Quæstio 12. An, & quomodò humanitas Christi Domini habuerit impassibilitatis dotem? De quò, *tom. 5. p. 2. dist. 44. q. 3.*
37. Quæstio 13. Quid sit dos subtilitatis, & an fuerit in humanitate Christi Domini? De quò, *tom. 5. p. 2. dist. 44. q. 6.*
38. Quæstio 14. An corpus Christi Domini fuerit in via agilitatis, claritatisque dotibus præditum? De quò, *tom. 5. p. 2. dist. 44. q. 4. & 5.*
39. Quæstio 15. An si Christus Dominus non fuisset morte violentâ præventus, utrùm fuerit mortuus morbo, vel senio? De quò, *tom. 2. dist. 19. q. 2.*
40. Et omnes quæstiones antecedentis distinctionis possunt hinc in discussionem adduci.

DE POTENTIIS, ET OPERATIONIBUS
naturæ humanæ in Christo Domino.

DISTINCTIONIS DECIMÆ-SEPTIMÆ SYNOPSIS.

*Exorasse Patrem semper nè credito Christum,
Quandò nec horroris transiit iste calix.*

Sic incipit: *Post prædicta.*

Sic terminat: *Vasa mortis.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister, de Christi Domini patiendi ac moriendi necessitate; sed in præsentî determinat de ipsius Christi Domini patientis voluntate: ergo congruentissimam mutuò connexionem in litterâ texere videntur.
2. Consequentia probatur: Prius est Christi Domini necessitatem patiendi ac moriendi debito expendere sensu, quàm ipsius patientis operationes, quæ ad suam conferunt voluntatem, referre; eò quòd necessitatem in Christo Domino præsupponant moriendi; sed Magister in superiori distinctione de Christi Domini necessitate moriendi atque patiendi nudo capite disservit: ergo dum de ipsius patientis passionibus ad voluntatem conferentibus impresentiarum disputat, à connexionis scopo non declinat.
3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ declarat Magister, quòd Christus Dominus, in quantum homo, aliquid petiit à Patre, quòd tamen non impetravit ab eo. In secundâ verò profundè statuit, Christum Dominum secundum unam voluntatem voluisse pati, secundum aliam verò noluisse. In tertiâ autem, & ultimâ ostendit parte, de Patris potestate Christum Dominum non ambigisse, etsi ad hæsitantis modum se hominibus exhibuisse.

4. PRO PRIMÆ igitur partis assiduo assequendo captu, primum proponitur thema: *Etsi plura Christus Dominus orando à suo Patre peti-*